

UN CAS DE SERPETA

UN DIA AMB EL PARE PERE

Mira tu per on, enguany eren els primers clavaris de la festa del carrer i, com a tals, havien d'amanir-ho tot com pertoca a tan gran ocasió.

- Si es volen fer les coses ben fetes i com Déu mana, hi ha molta tela a tallar -deia la dona de "Serpeta"- . Que si el dossier, les banderetes, el dolçainer, la missa, la processó, la traca, el porrat, la xulla, les *varietés*, la missa dels difunts, els jocs dels xiquets, el rosari...

A "Serpeta" no li semblava que fóra tanta i tanta faena. I si ho era, bé que valia la pena. Aquesta celebració tenia la virtut d'omplir el seu cor i la seua ànima. En evocar-la se sentia poeta i tot:

- Oh, festa íntima i beneïda! Festa de la meua infància i de les meues arrels. Et sent com la festa entre les festes.

Si n'haguera sabut prou, hauria fet versos i tot, de tant com li aplegava a les més íntimes fibres del seu ser. Per això no li semblava tanta faena.

Van començar per encarregar-li el dossier del sant a Lluïset, un manifasser del carrer amb més plomes que un matalàs antic, però sabut i manyós com ell sol. Lluïset va disposar un dossier amb tots els ets i els uts: els escalons recoberts amb antigues i rogenques catifes que només Déu sabia d'on havia tret, el sostre amb llençols blaus, la lluna i les estrelletes de paper de plata, els llums directes i indirectes, els gerrots de plantes per ací i per allà. En fi, una preciositat. ¡Com de gust s'hi trobaria el sant en aquell dossier que semblava el mateix cel!

Aquell dissabte capdavanter de la festa, mentre Lluïset anava dirigint la instal·lació del dossier, en què col·labo-

raven diverses dones del veïnat, "Serpeta" i més gent anaven omplint de banderetes de paper els voltants, tasca a la que amablement i joiosa s'unien veïnes i veïns amb canyes i escales.

Cap al vespre, el dolçainer i el tabaler feien la cercavila pels carrers del barri, anunciant amb antigues tocatas que tot estava a punt per a començar la setmana de festes. I fent cas a l'anunci, ja boqueta nit, la gent va començar a congregarse davant de casa del primer clavari per tal de fer-se càrrec de com de lluit era el dossier. Una meravella! Lluïset somreia cofoi i pagat per les merescudes lloances d'uns i altres.

I va arribar el dia gran, o siga el diumenge. Precedits pels coets voladors que sorollosament anaven obrin pas, encapçalaven la lluida processó matinera el dolçainer i el tabaler, seguien les files del veïnat, i tancaven, darrere de la sagrada imatge, festers, festeres, clavaris i clavariesses, aquestes de rigorós negre i altívoles teula i mantellina, tots cap a la humil església de Sant Pasqual, aleshores situada al refectori de l'antic convent. Quatre fadrins portaven la peanya i quatre xiquets les gaiates corresponents. La banda de música anava darrere rubricant la processó amb no sé sap quina inspirada peça.

Arribats a l'esglesieta, va tindre lloc la missa amb el corresponent sermó en honor del sant patró del barri. I el sermó era precisament el plat fort d'enguany.

D'això n'havia tingut bon compte Josep Pasqual. Per a tal ocasió va encomanar la sagrada càtedra a un ancià capellà que ell coneixia des dels seus llunyans temps de seminarista a Tortosa: el Pare Pere, un vell d'edat indefinida, qui sap si de vuitanta o noranta anys, eixut com un fil d'aram, ple de vitalitat i amb grosses ulleres de cul de got, ja que no en veia dos dalt d'un burro. El Pare Pere predicava a l'antiga manera, amb aquells sermons llargs, rotunds, grandiloqüents, sentits i plens de ciència, capaços de convertir definitivament l'extraviat pecador o, allò més segur, adormir la concurrència. Però... quin pou de ciència era aquell home! Com de bé dominava l'ofici! Josep Pasqual era ben segur que el seu vell amic no el faria quedar malament.

Va començar la intervenció l'inspirat orador amb una llarguíssima retafila de llatínorums. Ningú no sabia què volia dir, ni ell tampoc no ho va traduir, però va aconseguir omplir el recinte de misteriosa i impenetrable saviesa. Després va callar en sec, va respirar tot el que li calia, es va mirar la gent de fit a fit des de dalt de la trona i després d'escurar-se la gola lleugerament, va prosseguir la magistral intervenció en què, sempre amb dolces i harmonioses paraules, va traure a relluir tota la genealogia, vida i miracles del sagrat patró. Quin home, senyor, quin home! En cas d'haver-ne fet la tesi doctoral l'haurien qualificada amb un *cum laude* més gros que un cabàs de prega. Josep Pasqual somreia íntimament satisfet. Bé començava la festivitat!

Després, ja se sap, el dinar familiar de les grans festes, la inevitable i casolana paella, senyora de l'arròs, amiga del conill i bona companya de la carxofa, el bajocó i el pèsol. I si tot això anava acomboiat per la corresponent ensalada i el vi que pertocava, ¿què més s'hi podia demanar?

El Pare Pere, tot tendresa i amabilitat, presidia el dinar a cal primer clavari. Sentir aquell home era una pura delícia. La seua conversa era inesgotable. ¡Com hauria plagut a tothom que seguira present a la llarga sobretaula, per a passar tot seguit, sense solució de continuïtat, al porrat de la tarda i al sopar de la nit, a la mateixa porta del carrer! Però està vist que el que no pot ser no pot ser. L'ancià prevere se n'havia de tornar a Castelló on l'esperava la família. A la seua edat prou havia fet celebrant la solemne missa i predicant el llarg sermó. Així és com, amb el sencer pesar de tothom, després de les postres, les pastetes i la copeta del cas, se'n va anar cap al cotxe de línia corresponent.

La tarda va seguir sense desmai ni descans. Després de la sobretaula va

vindre el porrat, ara al carrer, ple de taules i cadires i sense cap mena de circulació rodada, ni falta que feia. Les faves, els tramussos, els cacaus i tot el que calia eren a punt per tal d'invitar els visitants. Aquests, amics i familiars, venien des de diverses parts del poble per tal d'unir-se a la festa. Allò estava animat de debò. Josep Pasqual estava satisfet.

I com diu la cançó, van tocar les cinc i les sis i les set. I van tocar totes les hores que havien de tocar. I una de tantes, les nou: hora de sopar. Ja se sap allò de: a la taula i al llit, al primer crit. Ara les ames de casa van començar a traure les cassoles de fang amb el conill i les llonganisses amb tomaqueta, dignes d'un emperador. Quina delícia de menjar! No fer cas del guissat, a més d'una gran falta d'educació, havia de ser pecat, de tan bo com estava. "Serpeta" es va disposar a donar la veu d'atac:

- Cavallers...

No va ser a temps de dir-ne ni una més. El telèfon, situat a la primera estança de la casa, tocava i tocava escandalosament i sense parar, com demanant que algú l'atenguera.

-Què passarà ara? -va preguntar-se alçant-se de la cadira.

-És per a vosté- va fer el gendre, mentre li allargava l'aparell.

En tornar a la taula, "Serpeta" va dir als familiars:

-Ara vinc!- I se'n va anar.

No van ser a temps de preguntar-li per què deia que venia si estava clar que se n'anava. El gendre va aclarir el que va poder: que havien tocat els familiars del Pare Pere, preocupats perquè el vell encara no havia arribat a casa. Van mirar el rellotge: feia més de quatre hores que el capellà s'havia acomiadat, sense consentir que ningú l'acompanyara. Segons ell, no era cap xiquet i se sabia bé el poble.

"Serpeta", pel seu compte, havia eixit directe com una bala. No s'ho va pensar gens. El seu instint detectivesc, acostumat a desfer els més insondables misteris havia de trobar la solució a aquella desaparició. El seu nét major, que el seguia, no comprenia res. Per què se n'anaven pel raval del Carme?

- I per què no a la parada del cotxe de línia? -va preguntar a l'avi, amb la llengua fora.

-Perquè si haguera anat a la parada, ja

estaria a sa casa- va retrucar al nét, sense temps de mirar-li la cara.

Van seguir pel raval. El xicot no entenia res. Com se n'eixirien d'aquella?

En això que van arribar al saló de cine dels freres, el cine "Condal".

- A quina hora acaba la sessió? -va preguntar al de la porta.

- A les nou i mitja. Ara mateix. Mire, ja estan eixint els primers.

Va entrar a dins a contracorrent, sense deixar que esquera la gent. Uns i altres protestaven de tal impetuositat. El nét no entenia res.

En efecte. Allí, al seient més a la dreta de la darrera fila, hi havia el Pare Pere, dormint com un angelet. El va despertar suaument, es pot dir que amorosament.

- Pare Pere, Pare Pere...

El vell es va despertar de seguida.

- Josep Pasqual, què fas ací, fill? No t'he dit que no calia que m'acompanyares? Per què t'has deixat la festa i la família?

- I vosté què fa al cine?

- Ah! -va dir el vell, obrint els ulls tant com va poder-. Açò no és el cotxe de línia de Castelló?

VICENT FAUSTO

ORTI-GIMENO.S.L.

**MOBILIARIO HOSTELERIA
Y COLECTIVIDADES**

Eslida, 22
Teléfono 52 19 84
12540 VILA-REAL
(Castellón)

 FERTIMED, S.L.

DISTRIBUIDOR DE:
Abonos y Fitosanitarios BASF
Servicios Agrícolas

Vall de Uxó, 18 - Tel. 52 42 11
VILLARREAL (Castellón)

D'argent

PLATA - REGALS

Mayor Sto. Domingo, 28 - Tel. 52 45 48 - VILA-REAL